

Interesse, Baronessen viste ham, idet han kom til at tænke paa, om han ogsaa havde omfattet sin Velgørers Minde med den skyldige Taknemlighed og ofret hans Paarørende en passende Deltagelse.

»Ja, jeg har haft megen Sorg,« vedblev Baronessen, da hun var kommen lidt til sig selv. »De maa derfor give mig Lov til at græde . . . Som De jo nok véd, har Vorherre nu ogsaa taget min ridderlige Husbond fra min Side og stillet mig ganske ene.«

Per ansaa' det for rigtigst ved en Hovedbøjning at tilkendegive, at han med dyb Medfølelse havde erfaret hendes store Tab.

»Jeg vil nu sige Dem, Hr. Sidenius, at jeg oftere har tænkt paa at skrive Dem til, for at De dog ikke skulde tro os ligegyldige for Deres Vel. Men jeg kunde aldrig rigtig samle Mod dertil. Og De vilde vel ogsaa helst have været fri for en Korrespondance med en Dem vildfremmed og maaske ganske ligegyldig Dame —«

Per tvang sig til at fremmumle en hastig Indsigelse.

»Ja ja . . . Jeg er nu imidlertid inderlig glad ved at have set Dem. Jeg havde, oprigtig talt, heller ikke nu villet ulejlige Dem med noget Besøg, dersom ikke . . . ja, jeg kan ikke lade være med at sige Dem det . . . da jeg i Morges kom ud paa Kirkegaarden og saa' den dejlige Kurv af